

FOTÁ~K - 67

ÁĚtvrtek, 01 leden 2015

Není pochyb o tom, Á¾e rodiÁovství skýtá Á™adu lahÁdek, které tÁ™íbí charakter a oddÁlují zrno od plev, jako je napÁ™íkl zubÁ, noc, kdy dítÁ nespí, pÁ™íjemná tÁ™etí hodina ranní, kdy vás dítÁ vzbudí svým rykem, aby se pochlubilo tím, Á¾e svÁ náklad z plíny rozpatlalo po zdi a podobnÁ. Toto jsou všechno samozÁ™ejmÁ bájeÁné rodinné okamÁíky a stojí minimálnÁ za myšlenku na sebevra¾du.

NicménÁ realita všedního dne je trochu jinde, neboÁ se skládá ze stále se opakujících malých skutká malého vyvrhela, který byl poÁat pouze proto, aby mÁ zlomil. Ka¾dý den je taková mozaika drobných a Áasto se opakujících událostí majících jediný úĚel a tím je, aby mi nakonec hráblo a poté, co bych si v poklidu v temném koutÁ potichu hlodal vlastní ruku, bych byl pÁ™evezen do blázince, kde bych naplnil svÁ osud.

NapÁ™íklad taková obyÁejná cesta výtahem. Neznalý a bezdÁtný ignorant si Á™ekne, Á¾e cesta výtahem je nÁco naprosto bÁÁného, Áeho není tÁ™eba se nikterak obávat. Já musím Á™íci, Á¾e je tomu právnÁ naopak. Jízda s ÁĚeÁkem ve výtahu pro slabší povahy. ÁÁ• bydlíme ve tÁ™ínáctém patÁ™e, tak bÁÁná jízda netrvá ani minutu. NicménÁ mnohdy se zdá, že nekoneÁná.

SamozÁ™ejmostí je, Á¾e ÁĚenÁk si vyÁ™ve, aby si mohl zmÁknout tlaÁítko. To si prostÁ vyÁ™ve vÁ¾dycky. MÁÁ ramena, nechat ho vyvztekat a dÁlat, Á¾e jako dítÁ vychovávám, ale po tom roce na mateÁ™ský uÁ¾ na to nemám. Na to vychovávání. ÁÁ si dÁlá, co chce, mÁ to je jedno. HlavnÁ aÁ neÁ™ve.

TakÁ¾e tedy ÁĚenÁk si vyÁ™ve to, Á¾e si zmÁkne tlaÁítko. JelikoÁ¾ je to ale dobrák a myslí to se mnou dobÁ™e, zřejmějví. ÁĚasto se mu podaÁ™í zmÁknout všechny. TakÁ¾e potom jedem výtahem pÁl hodiny, protoÁ¾e jak idioti s v ka¾dým patÁ™e. Tím jak všude stavíme, je takÁ™ka stoprocentní šance, Á¾e k nám do výtahu nÁkdo vlez zaÁne se vybavovat a nebo ještÁ hÁÁ™, zaÁne se zajímat o ÁĚeÁka. Opravdu nemám zapotÁ™ebí se bavit s cizí ÁlovÁkem o ÁĚeÁkovi. JedinÁ, Á¾e by si tento cizí ÁlovÁk ÁĚeÁka vzal a odešel. To potom jo. To by bylo v poÁ bych si to sám sobÁ, nÁjak v té morální rovinÁ zdÁvodnil.

Výtah ale skýtá mnohem víc záÁítkÁ a pÁ™íleÁíťostí. ÁĚenÁk si v nÁm napÁ™íklad lehá, olizuje podlahu, vzteká se, jít pá a protoÁ¾e ho to v nÁm uÁ¾ nebaví. Na mÁ j apel, Á¾e kdyby nemaÁkal všechny ty Áudlíky, Á¾e bychom by dávno doma, nebere zÁ™etel a snaÁí se vyvolávat ve výtahu napÁť.

Jednou to napÁť ve výtahu natolik eskalovalo, Á¾e ÁĚenÁk otevÁ™el výtahová dvíÁ™ka (taková ta jistíci) a výtah se začal super. Tím to ÁĚenÁk celé urychlil. Bylo hezkých pÁl páté ráno (ÁĚenÁk si ten den pÁ™ivstal, abychom se mohli jít podívat na tmou a zimu) a já jsem byl s ÁĚeÁkem zaseklý ve výtahu.

Zazvonil jsem tedy na výtahový zvonek (podle instrukcí staÁí krátké zazvonÁní) a oÁekával instrukce od dispeÁera, se kterým jsem mÁl být spojen. Asi po deseti minutách intenzivního zvonÁní se z interkomu ozvalo chrchlání a následnÁ ospalé: "Co je?". "Dobrý den, já jsem se zasekl ve výtahu", odpovÁdÁl jsem s nadÁjí v hlase. "No tak, to máte blbý". Následné ticho z interkomu ve mnÁ vyvolalo pocit zklamání aÁ¾ jakoby hoÁ™kosti a takové Áívotní prohry.

JeštÁ chvíli jsem bezradnÁ zvonil na zvonek, aÁ¾ to ÁĚenÁk zÁ™ejmÁ nemohl vydrÁet, zavÁ™el dveÁ™e a pÁ™emýšlel jsem dlouho, jestli existuje nÁco, co by mÁ omluvilo, Á¾e mÁ nenapadlo ty dveÁ™e zavÁ™it, aby se vyhlavnÁ, Á¾e mi to natÁ™elo batole, ale na nic jsem nepÁ™išel.

A pak tu máme pÁ™ebalování. UÁ¾ samotné pÁ™ebalování není nic, co by ten den nÁjakým zpÁsobem vylepšo. To v Á¾ádném pÁ™ípadÁ. JiÁ¾ drahnÁ mÁsícÁ vÁÁ™ím, Á¾e den, kdy nemusím pÁ™ebalovat, se do Áívota nepoÁíta natolik silný záÁítek, Á¾e se v Á¾ádném pÁ™ípadÁ nesluÁuje s mým malým zhrouceným Áívotem plným bolesti, zmaru a

Ani ÁĚenÁk bÁhem pÁ™ebalování nejeví známky naprosté blaÁenosti a fascinace, takÁ¾e hlasitÁ protestuje, snaÁí se hlavnÁ má tendence se v tom malém peklíÁku hrabat rukou a rÁznÁ to rozmatlávat. Já se mu moc nedivím, protoÁ¾e podle mého názoru je samotné pÁ™ebalování pro pÁ™ebalovaného velmi pokoÁ™ující. ZvlÁšÁ¾, kdyÁ¾ mu druhá osoba maÁ¾e zadek mastiÁkou proti opruzeninám, je v pÁ™ípadÁ, Á¾e pÁ™ebalování není nÁmec s knírkem, velmi znepatrnÁ, aby zmínil toto trauma, zaÁal ÁĚenÁk poslední dobou mastiÁkou proti opruzeninám Á¾rát. SamozÁ™ejmÁ, Á¾e t kratochvíli nefandím a mastiÁku mu odebírám, ale vÁ¾dy si alespoÁ stihne Á™ádnÁ pÁ™íhnut.

MastiÁka proti opruzeninám mu ale natolik zachutná, Á¾e si ji pokaÁ¾dÉ nÁjak obstará. Nevím, jak je to moÁ¾né, ale a uklidím kamkoliv, v nestÁ™eÁeném okamÁíku zahlédnu ÁĚeÁka, jak s mastiÁkou v puse zdrhá z mého dosahu. Ví totiž, že jí hned seberu. Jednou nÁjak splšil fungl novou mastiÁku (pro pÁ™edstavu ta tuba je zhruba ve velikosti zubní pasty) a v tichosti se s ní zašil do pokojíÁku. KdyÁ¾ jsem ho šel jako zodpovÁdný otec do pokojíÁku po hodinu fotrování (vymyslel jsem výraz pro výkon rodiÁovství) v trenkách na gauÁi u televize zkontrolovat, bylo to pro mÁ velké pÁ™ekvapení. Celý ÁĚenÁk byl mastný. Byla popatlaná pÁlka zdi. Na zemi leÁ¾ela úplnÁ prázdná tuba od mastiÁky a ÁĚeÁk poblíl a jako velké finále i posral.

Tím pádem jsem byl zhrozen, jelikoÁ¾ jsem nevÁdÁl, jestli se tÁ™eba neotrávil. Abych celou situaci zachránil a mÁl vše pod kontrolou, za prá bÁÁného dávení jsem do sebe nasoukal celou novou mastiÁku, abych mohl na sobÁ pozorovat pÁ™ípadné pÁ™íznaky otravy. Nakonec jsme se ani jeden neotrávili, ale i já jsem se poblíl a mÁl jsem, stejnÁ jako ÁĚenÁk, i velké finále.

V naší kuchyni existuje 365 vÁcí, se kterými se dá demolovat zeÁ vÁetnÁ kuchynÁ i zdi samotné. ÁĚenÁk na to pÁ™išel a ka¾dý den vyuÁíje minimálnÁ jednu. AÁ uÁ¾ tÁ™eba lÁíÁkou hloubí do zdi tunel pro svÁj pÁ™ípra z kuchynÁ do obýváku a nebo odrývá nabÁraÁkou omítku, popÁ™ípadÁ jen tak s drátÁnkou šolichá nÁco v rohu, znamená to, Á¾e ÁerstvÁ vymalovaný byt zaÁíná pomalu volat po pÁ™emalování. Já na to ale kašlu, protoÁ¾e to nemá cenu. Jakmile bych to pÁ™emaloval, ÁĚenÁk by to opÁt zniÁil. To nemá cenu. Spíš poÁkáme, aÁ¾ ÁĚenÁ náš byt vybydlí a potom pÁ™jedem do jiného bytu, který rovnÁ¾ zniÁí. ÁĚenÁk je totiž jak kobylyky.

ZÁ™ejmÁ to je moje vina, ale nauÁil jsem ÁĚeÁka usínat s námi v posteli. PÁvodnÁ jsem chtÁl být velmi dÁsledný a

usínat v pokojíčku v postýlce. Jakmile jsem ho tam v pyžamu odnášel, jevil známky chmuru, a když jsme dorazili k postýlce, začal se vztekat, začal mi drápy do ramen, pevně se mi zakousnul do klíční kosti a nechtěl sundat. Ani přivolaná Natá, která ho ze mě páčila předmětem připravenou tyčí, nepochodila a chtěla se prostě nedat odlepit. Když už se však malého nespavce podařilo ode mě odtrhnout a uložil ho do postýlky, ihned vstal a s měvem se snažil z postýlky vylézt.

Tím pádem jsem ho musel silou přimáknout k matraci (samozřejmě jsem ho přimákal s láskou) a držet a dokud neusnul. Dvě hodiny sedět vedle postýlky a přimáknout vouchoucí dítě ke dnu postýlky mě záhy omrzelo. Byl to Nuda. Seděl jsem na židličce, držel čítek, poslouchal jeho měv a dvě hodiny uměl předmětem sebe na ze, kde obrázek krtečka. Po hodině uspávání jsem krtečka začal nesnášet, po hodině a půl jsem se ho bál a po dvou hodinách jsem ho nenávidně serval ze zdi, abych ho tam druhý den ráno s pokorou a nadávající Natou za zády opřít instaloval zpět.

Proto jsem se vydal raději cestou menšího odporu a čítek uspávám v leže v posteli přimáknutě a čítek zkoukne pár svých oblíbených reklam a celkem bez většího povyku usíná. Jakmile usne, vyvstává otázka, co s ním. Čítek je velký asi jako středně velký mrtvý tuňák a i přesto zabere téměř čtvrtinu postele pro dvě osoby rebel, který neakceptuje zajeté standardy v ležení, a proto rád lehává na roztažených nohama i rukama. Navíc jen tak z plezíru kolem sebe kope a často se přeměňuje. Spát s ním v jedné posteli není proto v lidských silách.

Z toho důvodu ho musím každé večer přeměnit do postýlky. Je to taková loterie. Musím ho velmi rychle uchopit, abych ho nezbudil a opatrně ho přeměnil. V celém bytě nesmí být ani za mák světla, jelikož je čítek náročný na upír a světlo ho vzbudí a pak měve, což si těsně předmětem tím, než jdu spát, nemůžu dovolit. Právě z důvodu bytového zatemnění během přeměnění tu zakopnu a spadnu, tu kápnu s čítkem o futra a podobně. To všechno má za následek, že se vzbudí, začne prohlásovát "pa, pa", což znamená, že chce urychleně zpět nám do postele a s Natou si pak házíme mincí, kdo bude spát v pokojíčku na zemi a kdo si lehne do postýlky.

Rodičovství není o těch legendárních velkolepých příměhodách, kterým se všichni jednoho dne, až dítě vysmá internát, zasmějí. Je to o tom každodenním vopruzu a o těch drobnostech, které se pravidelně opakují. Jo a taky o nevyspání. Hlavně o nevyspání. DOMINIK LANDSMAN <http://fotruf-denik.blog.cz/> (pokračování co nejdříve)